

fuldt op at gjøre. Skal man nu hvert Die-
blif, naar der fordres en Krigsret for den ube-
tydeligste Sag, trække paa disse Mænds Tid,
da vil man derved skade Tjenesten. Jeg tror
ikke, der er nogen Betænkelse ved at blive
staaende ved de Bestemmelser, som i denne
Henseende findes i Lovforslaget. Den strengeste
Straf, der kan idømmes, er jo Bagtarrest i
6 Dage eller de Straffe, der kunne sæt-
tes i Stedet for Bagtarrest af en saadan Va-
righed, med Undtagelse af Bænd- og Brøds-
straffen; den kan ikke skjendes, uden at den
Paagældende har Ret til at klage over den,
og det staar jo i Forbindelse med, at man
anfer Bænd- og Brødsstraffen, ikke for at være
en saa overordentlig streng Straf — navnlig
naar den kun idømmes for kortere Tid —
men for en efter den almindelige Mening, om
ikke værre Straf, saa dog en Straf, som
berører den Vedkommende paa en særlig ube-
hagelig Maade.

Jessen: Jeg skal være fuldkomment til-
fredsstillt ved den høitærede Ministers Svar
paa min lille Bemærkning. Jeg vil dog blot
tillade mig at sige, at ganske selvfølgelig er det
ikke, at de samme Regler, der gjælde for Arrest
i Bøien, naar den anvendes som Straf, ogsaa
skulle gjælde, naar den anvendes som Væ-
retagsfængsel. Det viser den Omstændighed,
at, medens den som Straf er indskrænket til
en Væretagsfængsel af visse Dage, saa vil en saa-
dan Indskrænkning ikke kunne være gjældende,
naar den anvendes som Væretagsarrest.

Suenson: Med Hensyn til det Væ-
dringsforslag, der er stillet til § 199, skal jeg
tillade mig at bemærke, at Arrest i Bøien jo
er en Straf, deraf alene agtes indført for Søværnet,
nemlig af Hensyn til, at man ikke har Arrester
ombord. Man har derfor antaget, at denne
Arrest i Bøien var nødvendigt i Skibene; men
hvorvidt det er nødvendigt at have disse to
Grader af Arrest i Bøien, er derimod fore-
kommet Udvalget noget tvivlsomt. Det kunde
dog nok være Tilfældet, at man blev nødt til
at anvende den strenge Arrest i Krigsskibene,
skjøndt den har været aldeles ubekjendt hidtil,
og man kun har Erfaring derom fra fremmede

Land. Men naar Spørgsmaalet bliver om
at anvende denne Straf arbitrært, saa er det
ikke paa Grund af Straffens virkelige Haard-
hed, at man i Udvalget foreslaar denne Be-
stemmelse forandret, men derimod paa Grund
af, at Opinionen vistnok vil anse Straffen
for mindre haard, end den dog i Virkeligheden
er; det vil sige: den Befalende, som har
Myndighed til at skjende saadanne Straffe,
vil meget lettere gaa til at befale, at en
Mand skal sættes i Bøien med begge Ben, end
til at befale, at han skal sættes paa Bænd
og Brød. En saadan Straf som den at
sætte en Mand paa Bænd og Brød eller i
mørk Arrest paa længere Tid eller sætte ham
paa indskrænket Kost har for Følelsen ombord
noget saa Mobbhydeligt ved sig, at man over-
ordentlig nødig gaar dertil. Derimod anfer
man ikke det at sætte en Mand i Bøien for
saa haardt. Udvalget har imidlertid en Fø-
lelse af, at denne Straf maatte i og for sig
er haardere, end den vil forekomme den Befalende,
og dernæst antager Udvalget ikke, at det
er nødvendigt at anvende den som Disciplinær-
straf, baade fordi man har simpel Arrest i
Bøien, hvilken, efter hvad der nu er vedtaget,
kan anvendes i en til streng Arrest tilsvarende
Udstrækning, og fordi man dernæst maa an-
tage, at man i alle Skibe vil faae staaende
Arrester, hvorved man i meget kort Tid kan
straffe en Mand i samme Grad som ved streng
Arrest i Bøien. Det er altsaa Grunden,
hvorfor Udvalget har fastholdt sit Vædrings-
forslag, som det er kommet til derved, at det
troede, at det egentlig var det samme, der
forelaa i Regjeringens Lovforslag; thi, som
Udvalget læste dette, troede det, at det var
Meningen, at streng Arrest i Bøien kun
skulle kunne anvendes efter Dom og ikke kunde
anvendes disciplinært.

Nasmussen: Der er en Bemærkning,
jeg dog vil gjøre til den ærede Krigsminister,
nemlig, at jeg naturligvis ikke har overset eller
forglemmt, at, naar en Mand for nærværende
Tid appellerer til Krigsretten, er han udsat
for at faae en større Straf. Jeg har altid
anset det for inhumant, at, fordi en Mand
appellerer sin Sag, skulde han just af den